

Arrest

nr. 138 236 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juli 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. STAELS loco advocaat C. VERHEYLEWEGHEN en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 januari 2011 een visumaanvraag kort verblijf (type D) in bij het Belgische consulaat te Casablanca. Bij beslissing van 2 februari 2011 werd de afgifte van een visum kort verblijf geweigerd. Verzoekster diende op 26 mei 2011 een visumaanvraag lang verblijf (type D) in bij het Belgische consulaat te Casablanca. Bij beslissing van 10 oktober 2011 werd de afgifte van een visum lang verblijf toegestaan.

1.2. Verzoekster deed op 9 december 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als echtgenoot. Zij werd op 9 januari 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 8 augustus 2013 overleed de echtgenoot van verzoekster.

1.4. Zij werd op 2 oktober 2013 verzocht om in het kader van artikel 42quater, § 1, alinea 3 van de vreemdelingenwet alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur betreffende het socio-economisch onderzoek. Zij nam hier kennis van op 24 oktober 2013.

1.5. Op 11 juli 2014 werd de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing: *“Artikel 42quater, § 1, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd overlijdt.*

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtgenoot van betrokkene, dhr. BGL, overleed op 08.08.2013.

Op 02.10.2013 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater § 1, laatste lid van de wet van 15.12.1980/Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins-economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.’ Deze instructies werden op 24.10.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

Verklaringen op eer door betrokkene en door derden i.v.m. de integratie van betrokkene in ons land. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van uitzonderlijke mate van integratie in ons land. Bovendien worden deze verklaringen niet gestaafd met overige bewijsstukken.

Tevens toont betrokkene niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 42quater § 3 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert vijf middelen aan in de synthesememorie.

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de rechten van verdediging.

Zij betoogt dat zij vanaf het begin mis geïnformeerd was omtrent haar rechten. In de brief van 2 oktober 2013 zou er het verkeerde toepasselijke artikel zijn vermeld. Haar huwelijk was niet nietig verklaard, doch was haar echtgenoot overleden. Zij stelt zich te bevinden in een situatie voorzien in artikel 42quater, § 1, 3° van de vreemdelingenwet en dat de uitzonderingssituatie zoals voorzien in artikel 42quater, § 3 van de vreemdelingenwet van toepassing is. De verwerende partij zou haar nooit op de hoogte hebben gebracht van de voorwaarden vermeld in artikel 42quater, § 3 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat ze op geen enkel moment heeft vernomen dat de neergelegde documenten niet voldoende waren.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater, § 1, 3° van de vreemdelingenwet. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de verklaringen op eer van derden wel degelijk bewijzen dat zij zich heeft geïntegreerd in België en dat ze zich ingezet heeft om de Nederlandse taal te leren. Ze verwijt de verwerende partij niet te verduidelijken waarom die verklaringen niet waarachtig zouden zijn. Er zou rekening gehouden moeten worden met het feit dat zij sinds 2011, nadat zij in het huwelijk trad met de heer B, legaal in België verblijft. Zij betoogt dat de gehanteerde stijlformule geen antwoord geeft waarom aan de voorwaarden van artikel 42quater niet werd voldaan.

In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 42quater, § 3 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat zij minstens één jaar legaal in België heeft verbleven in de hoedanigheid van familielid van de Unie, waardoor zij zich in de situatie zou bevinden omschreven door artikel 42quater, § 3 van de

vreemdelingenwet. Zij stelt over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en voegt hiervan bewijzen bij haar verzoekschrift.

In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht.

Zij betoogt dat ze werd nooit toegelaten haar standpunt naar voren te brengen en dat Indien zij de kans had gekregen, duidelijk was geworden dat IBZ in haar brief van 2 oktober 2013 het verkeerde artikel had geciteerd en haar fout misschien had ingezien.

2.2. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een F kaart op grond van de vestigingsaanvraag die zij indiende in functie van haar echtgenoot. Uit het administratief dossier blijkt dat haar echtgenoot op 8 augustus 2013 overleed.

Als gevolg van het overlijden van verzoeksters echtgenoot stellen beide partijen dat het onderzoek naar het al dan niet beëindigen van het verblijfsrecht had moeten gebeuren in toepassing van artikel 42quater, § 3 van de vreemdelingenwet, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt in essentie dat zij misleid is door de brief van 2 oktober van de Dienst Vreemdelingenzaken. In deze brief wordt haar gevraagd bewijzen voor te leggen in het kader van een onderzoek naar de toepassing van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet terwijl zij valt onder toepassing van artikel 42quater, § 3 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij repliceert dat de verwijzing naar artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet op de laatste pagina van de brief van 2 oktober 2013 louter een materiele vergissing betreft.

Beide partijen zijn het erover eens dat verzoekster valt onder toepassing van artikel 42quater, § 1, 3° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

3 ° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben overlijdt.”

Voormeld artikel bepaalt voorts in het derde lid:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster werd in de brief van 2 oktober 2013 gevraagd alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier, over te maken aan het gemeentebestuur betreffende het socio-economisch onderzoek. Zij wist bijgevolg dat zij documenten betreffende haar economische situatie diende neer te leggen.

Verzoekster betoogt dat indien de brief van 2 oktober 2013 haar geïnformeerd zou hebben dat er een onderzoek zou gebeuren in het kader van artikel 42quater, § 3 van de vreemdelingenwet zij zou hebben kunnen aantonen dat zij voldoet aan die voorwaarden aangezien zij ten minste één jaar in België verblijft en over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dit betoog is niet dienstig, omdat de paragrafen 3 en 4 van artikel 42quater van de vreemdelingenwet dezelfde voorwaarden stellen aangaande de economische situatie van de vreemdeling. Beide paragrafen vereisen: *“voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”*

Het verschil tussen beide voornoemde paragrafen is dat paragraaf 3 bepaalt: *“Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie.”* Echter het gegeven dat verzoekster ten minste één jaar in het Rijk verblijft, staat niet ter discussie.

Verzoekster betwist niet dat enkel “*Verklaringen op eer door betrokkene en door derden i.v.m. de integratie van betrokkene in ons land*” werden neergelegd. Haar kritiek op dit motief in de bestreden beslissing is niet dienstig aangezien zij niet heeft aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige is in België of dat ze voor zichzelf en haar familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering.

Bovendien is het niet kennelijk onredelijk dat wordt gesteld dat verklaringen op eer niet volstaan omdat de feitelijkheden en de waarachtigheid van hetgeen erin wordt verklaard niet kunnen worden getoetst. Dat de auteurs ervan kunnen worden gecontacteerd zoals verzoekster stelt, doet daaraan geen afbreuk.

Verzoekster stelt over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en voegt hiervan bewijzen bij haar verzoekschrift.

Verzoekster werd op 3 oktober 2014 verzocht om bijkomende documenten over te maken. In de aanvraag van 3 oktober 2014 werd zij ook gevraagd naar haar “gezins- en economische situatie”.

Desalniettemin maakte verzoekster enkel getuigenverklaringen voor en maakte zij geen documenten over die betrekking hebben op haar economische situatie. De verwerende partij kan niet oordelen over documenten die haar niet werden overgemaakt. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld op het ogenblik dat de beslissing genomen wordt. Verzoekster kan niet dienstig bijkomende documenten bij haar verzoekschrift toevoegen.

Uit het geheel blijkt dat verzoekster haar verblijfsrecht enkel kon behouden indien ze ten minste één jaar in het Rijk verbleven heeft in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en ze aantoont werknemer of zelfstandige te zijn in België, of over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Op basis van de documenten die voorliggen in het administratief dossier kon de verwerende partij niet anders dan vaststellen dat zij dit niet heeft aangetoond, ongeacht de eventuele misleiding omtrent de toepasselijk paragraaf.

Tot slot wordt vastgesteld dat de hoorplicht niet geschonden is. De verwerende partij heeft met meergenoemde brief van 2 oktober 2014 verzoekster uitgenodigd om bijkomende documenten over te maken betreffende haar economische situatie en heeft hierdoor de hoorplicht uitgeoefend.

De vijf middelen zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC